

■ Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν

Μέσα στὸ Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως*

«Μὴ ζητήσεις κάτι ἀνάξιο
τῆς θυσιασμένης Θεϊκῆς Ἀγάπης...»

Υπάρχουν στιγμὲς τῆς πνευματικῆς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τῆς πιὸ συνηθισμένης καθημερινῆς ζωῆς τόσο ὠραίες, τόσο ὑπέροχες πού νὰ μᾶς κάνουν νὰ θέλουμε τὸν χρόνο, τὴν ζωὴ, τὴν αἰωνιότητα νὰ σταματήσουν ἐκεῖ, ὥστε τίποτα ἄλλο νὰ μὴν ξανασυμβεῖ ποτέ.

Αὐτὸ εἶχαν νιώσει οἱ Ἀπόστολοι πού ὁ Χριστὸς εἶχε πάρει μαζί Του ἐπάνω στὸ Ὅρος τῆς Μεταμορφώσεως, αὐτὸ ἤθελε νὰ ἐκφράσει ὁ Πέτρος ὅταν ἔλεγε: «Κύριε, εἶναι καλὸ νὰ εἴμαστε ἐδῶ, ἄς κτίσουμε τρεῖς σκηνές, μία γιὰ Σένα, μία γιὰ τὸν Μωϋσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία καὶ ἄς μείνουμε ἐδῶ» (Ματθ. ιζ'), μέσα στὶς ἀκτίνες τοῦ αὐλοῦ αὐτοῦ, θεικοῦ Φωτός, τυλιγμένοι μέσα στὴν ὑπέροχη αὐτὴ εἰρήνη...

Οὔτε ὁ Πέτρος, ἀλλὰ οὔτε καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι δὲν πρόσεξαν τότε κάτι πού αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀργότερα μετέδωσαν σὲ ἄλλους, τὸ ὅτι δηλαδὴ ὁ Χριστὸς μεταμορφώθηκε (φάνηκε μέσα στὴν λάμψη τῆς αἰωνίου Δόξης) τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς πού ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας Τοῦ μιλοῦσαν σχετικὰ μὲ τὴν πορεία Του πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν Σταύρωσή Του.

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.
 Ἰ. Μ. Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.
 Φυλὴ Ἀττικῆς

Ἐδῶ, ὅπως καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα χωρία τῆς Καινῆς Διαθήκης, βλέπουμε ὅτι οἱ Ἀπόστολοι, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἐμεῖς, ἦταν ἱκανοὶ νὰ ἐκτιμήσουν τὰ λαμπρὰ καὶ θαυμάσια πράγματα, παραβλέποντας ὅμως πολὺ συχνὰ τὴν τιμὴν αἶχαν αὐτὰ γιὰ τὸν Χριστό. **Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ** τοῦ Σάρωφ μιλώντας σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες του εἶχε πεῖ: **«Ζή-**

τησε στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ,τιδῆποτε σοῦ χρειάζεται, νὰ θυμᾶσαι ὅμως τὴν τιμὴν ποὺ Ἐκεῖνος πλήρωσε γιὰ νὰ ἔχει τὴν δύναμη νὰ ἰκανοποιεῖ τὰ αἰτήματά σου». **Ἦ**θελε μὲ αὐτὸ νὰ πεῖ: **«Μὴ** ζητήσεις κάτι ἀνάξιο τῆς θυσιασμένης Θεϊκῆς Ἀγάπης, τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Σταύρωσης τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ».

Ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ὅταν ζοῦμε τὶς καλύτερες στιγμὲς μας, εὐχόμεστε ὁ χρόνος νὰ σταθεῖ καὶ νὰ μπορέσουμε νὰ παραμείνουμε γιὰ πάντα, σὲ τί; **Σ**τὴν ξεγνοιασιά, νὰ μπορέσουμε δηλαδὴ νὰ ξεχάσουμε γιὰ πάντα ὅτι φοβερὰ πράγματα συμβαίνουν κάποτε στὶς δικές μας ζωὲς καὶ τὶς ζωὲς τῶν ἄλλων, ὅτι ὑπάρχουν καταστάσεις ὅπως ἡ μοναξιά, ἡ ἀρρώστια καὶ ὁ φόβος, ὅτι ὑπάρχουν φρίκες ὄλων τῶν εἰδῶν. **Θ**έλουμε νὰ μποῦμε στὴν θαυμαστὴ εἰρήνη τοῦ μεταμορφωμένου κόσμου, ποὺ ὅλοι προσδοκοῦμε μὰ ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη ἀποκαλυφθεῖ, δὲν ἔχει γίνῃ πραγματικότητα, στὸν ὅποιον ὀφείλουμε νὰ πιστεύουμε καὶ τὸν ὅποιο σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις ἀξιωνόμαστε νὰ ζήσουμε στὸ μεγάλο καὶ θαυματοργό του βάθος. **Π**ρέπει ὅμως νὰ θυμούμαστε, ὅτι μιὰ τέτοια ἐμπειρία μᾶς δωρίζεται γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐμβάλουμε τὴν ἀκτινοβολία αὐτῆς τῆς Μεταμορφώσεως μέσα στὸν σκοτεινὸ, κρύο, θλιμμένο κόσμο.

Ὅταν ὁ Μωϋσῆς στάθηκε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐπάνω στὸ Ὄρος Σινᾶ καὶ φωτίστηκε ἀπὸ τὴν Δόξα Του, εἶχε τόσο πολὺ ἀλλοιωθεῖ μέσα στὸ Φῶς, ὥστε ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ Ὄρος οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴν ἀντέχουν τὴν λάμψη τοῦ προσώπου του. **Τ**έτοιοι ὀφείλουμε νὰ εἶμαστε καὶ ἐμεῖς ὑστέρᾳ ἀπὸ τὴν ἐμπειρία ἐνὸς οὐράνιου ἢ ἐπίγειου μεταμορφωτικοῦ θαύματος. **Αὐτὸ** ποὺ συνέβη στοὺς Ἀποστόλους καὶ στὸν Μωϋσῆ θὰ πρέπει νὰ συμβεῖ καὶ σὲ ἐμᾶς.

Ὁ Μωϋσῆς δὲν παρέμεινε στὸ Ὄρος γιὰ νὰ συνομιλεῖ μὲ τὸν Θεό, ὅπως μιᾶ κανεὶς σὲ κάποιον φίλο του, γιὰ νὰ ἐντρυφᾷ συνεχῶς στὴν θεϊκὴ Δόξα, ἀλλὰ οὔτε καὶ στοὺς Ἀποστόλους δὲν ἐπιτράπηκε νὰ παραμείνουν στὸ ἔνδοξο Ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως. **Ὁ** Χριστὸς τοὺς

εἶπε: «Ἄγωμεν ἐντεῦθεν». Κατέβηκαν λοιπὸν στὰ πεδινά, στὴν πεδιάδα τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐκεῖ συνάντησαν αὐτὸ τὸ ὁποῖο μᾶς περιγράφεται: τὴν ἀπαρηγόρητη θλίψη τῶν γονιῶν καὶ τῶν γνωστῶν τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖο ὑπέφερε ἀπὸ μία ἀνιάτη ἀρρώστια καὶ κάτι ἴσως ἀκόμη χειρότερο, τὴν θλιβερὴ διαπίστωση, ὅτι οἱ Μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, στοὺς ὁποίους ὁ πατέρας εἶχε στραφεῖ, ἦταν ἀνίκανοι νὰ βοηθήσουν. **Μ**όνον ὁ Χριστὸς μπόρεσε νὰ βοηθήσει καὶ ἔκανε τὸ παιδὶ καλά. **Ὅ**ταν οἱ Μαθητὲς Τὸν ἐρώτησαν, γιατί οἱ ἴδιοι δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ κάνουν, ὁ Χριστὸς ἀπάντησε: «**Τ**οῦτο τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ».

Συμβαίνει κάποτε νὰ ἀξιωνόμαστε τὴν ἐμπειρία ἐνὸς *μεταμορφωμένου* κόσμου, τὴν ἐμπειρία τῆς εἰσόδου στὸν κόσμον ἐνὸς στοιχείου θαυμαστοῦ, θεϊκοῦ· τὴν ἐμπειρία αὐτὴ ὀφείλουμε νὰ τὴν συντηρήσουμε σὰν ἓνα πολύτιμο δῶρο καὶ ἔπειτα νὰ βγοῦμε στὸν κόσμον γιὰ νὰ τὴν μοιραστοῦμε μὲ τοὺς ἄλλους.

Θὰ μπορέσουμε ὁμῶς νὰ τὴν μεταδώσουμε μόνο ἂν ἐπωμιστοῦμε τὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας καὶ τῆς προσευχῆς. **Ἡ** νηστεία δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀπλῶς ἡ φυσικὴ νηστεία, ἀλλὰ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἔχει γιὰ κέντρο τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀπὸ τὴν κάθε φιλαυτία, τὸν κάθε ἐγωϊσμό, τὴν κάθε πνευματικὴ καὶ συναισθηματικὴ ἀπληστία, τὴν κάθε ἐπιθυμία γιὰ κατοχὴ ἢ γιὰ ἀνεξέλεγκτη ἐλευθερία. **Αὐ**τὸ μπορούμε νὰ τὸ πετύχουμε μόνο ἂν προσευχόμαστε, καὶ πιοῦ πέρα ἀπὸ αὐτὸ ὄχι ἂν ἀπλῶς ἐπαναλαμβάνουμε τὶς λέξεις μιᾶς προσευχῆς, ἀλλὰ ἂν βιάζουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας νὰ εἰσχωροῦμε στὸ πνεῦμα καὶ τὶς σκέψεις τῶν Ἁγίων, ἂν προσπαθοῦμε μὲ ὀλόκληρο τὸ εἶναι μας μέσα σὲ αὐτὸ τὸν συννεφιασμένο, σκοτεινὸ, ὀρφανεμένο κόσμον νὰ παραμένουμε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν ζῶντα Θεό, ὁ Ὅποιος εἶναι Φῶς, Χαρὰ καὶ Ζωή.

Ἄς μελετήσουμε τὴν Μεταμόρφωση. **Ἄ**ς ἀναλογιστοῦμε τὶς στιγμὲς ἢ τὶς περιόδους τῶν ζωῶν μας, στὶς ὁποῖες εἶχαμε ζήσει σὲ ἓνα *μεταμορφωμένο* κόσμον, στὶς ὁποῖες τὸ κάθε τί μέσα καὶ γύρω μας φωτιζόταν ἀληθινὰ ἀπὸ θεϊκὸ Φῶς. **Μ**ὲ τὸ Φῶς αὐτὸ ἄς πλησιάσουμε τὸ κάθε πρόσωπο, ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς: ἄς τοὺς προσφέρουμε τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ. □

(*) Μητροπολίτου Ἀντωνίου τοῦ Σουρόζ, Ἡμέρα Κυρίου, ἐκδόσεις Ἀκρίτας, 1987. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.